

Mimořádná 1

2020

aneb

*... v mimořádné době se
dějí mimořádné věci...*

Mimořádná 1

8. – 9. 5. 2020

Nějakou dobu o nás nebylo ani vidu, ani slechu. Je to tím, že světová situace nepřála našemu činění. Dnes, kdy píšu tyto řádky všichni okolo vědí a prožívají, co se děje. Pro čtenáře budoucí, možná i generace, která nebude pamatovat letošní události, se pokusím v krátkosti shrnout posledních 10 týdnů.

Kdesi v Číně, ve městě WU-Chan, se objevila nějaká nákaza. V době, kdy začaly probleskovat kusé zprávy to téměř nikoho nezajímalo. Takových už bylo. Namátkou Ebola v Africe před cca 4mi lety, milion mrtvých, jednotky případů, kdy nákaza opustila kontinent vzniku. Ve světě se o tom hovořilo, dokonce se vyskytly teorie o umělém spuštění nákazy, ale během půl roku vše utichlo, na nákazu se našel lék a bylo.

Před třemi lety Čína. Sars. Podivná nákaza, velmi rychlé šíření, avšak bez fatálních následků, zdánlivě sama odezněla během jara a léta. I tehdy se mluvilo o podivných okolnostech vzniku a záhadném ukončení.

Ptačí chřipka. Před patnácti lety. Velmi podivná nákaza, která likvidovala veškeré ptačtvo. Přenos na člověka se sice připouštěl, avšak v jednotkách osob na celém světě. Co bylo špatně, musely se kvůli tomu vybít celé chovy zejména drůbeže. Což bylo pro chovatele mnohdy likvidační a drůbež se musela za draho dovážet ze zemí, kde byla shodou okolností nadprodukce. Také tehdy odborníci velmi vážili nad vznikem a šířením. V širším kontextu to vypadalo jako obyčejný konkurenční boj na úrovni kontinentů. Ale i toto odeznělo, máme od té doby podstatně dražší drůbeží maso, což způsobili obchodníci, kteří se na události řádně napakovali.

I nadále se však podivně objevují malá ohniska na úrovni jednotlivých velkochovů...

Prasečí chřipka. Na vlas stejné, jen o dva roky později a napadalo to vepře.

Nemoc šilených krav. To bylo jako první v řadě a je to něco přes 20 let. To zase napadalo hovězí dobytek a také se kvůli tomu vybíjela celá stáda. Výsledně nikdo nikdy nevydal oficiální zprávu o tom, kde se to vzalo a jak a kam to zmizelo. Tehdy si nikdo nepřipustil, že by to mohlo být záměrné. Nikdo nevěřil tomu, že by si to někdo dovolil. Ovšem ve světle dalších událostí... A také zde nastala reakce, která řádně protřepala ekonomiku. Peníze začaly proudit rychleji, ve větším množství, ale jinam než dříve. A hlavně pryč z naší země. Ale to i v ostatních případech.

Vraťme se k dnešku. Nějakou dobu, řádově dny, byl celý svět ohromen zprávou z Číny, že neprodyšně izolovali zmíněné město Wu-Chan s 11ti

miliony obyvatel od zbytku světa. Avšak o nové nemoci nic. Zase jen kusé zprávy, že se to velmi rychle šíří, podobá se to chřipce, hodně se na to umírá a nic proti tomu nezabírá. Reakce světa byly vesměs chladné, až nevšímavé. Je to Čína, vládne tam tvrdá ruka, je jich kolem dvou miliard, kdo ví, co to tam zase vyváděj. Bohužel nikdo v té době nevěděl, že nákaza je už na cestě do světa a rychle se zabydluje tam, kde jsou sevřené komunity a lidé mají k sobě fyzicky velmi blízko. V Evropě to zachvátilo Itálii a Španělsko, později Rakousko a pak zbytek. USA taky začaly plakat jací jsou chudáčci, ale že by se aspoň pokusili o nějakou proti akci, to ne. V Británii, která se nachází v přechodném stavu Brexitu (stav kdy Velká Británie opouští Evropskou Unii) se nechal slyšet premiér Johnson (velký zastánce a realizátor Brexitu), že je třeba nechat obyvatelstvo nakazit, aby si proti novému Korona viru (Korona viry má člověk běžně v sobě a některé pro život potřebuje – najdete si to na internetu), který byl nazván Covid 19, vytvořilo imunitu. Tou dobou se však už vědělo, že tento virus je uměle vytvořený v laboratoři. Jednak výzkumem struktury a hlavně tím, že tento virus NEMUTUJE. Což je jinak základní vlastnost přírodních virů. Takže teď je čtvrtina Britů nemocná, několik tisíc již zemřelo a Británie začíná s opatřeními. Není nad to, když vládnou odborníci.

U nás to naši politici vzali za jiný konec. Od turistů. Jakmile se někdo vrátil ze země, kde C19 měli, šupem putoval do karantény na 14 dnů. Tato se podobala spíš domácímu vězení a bylo to hlídáno. Šlo o desítky osob, tak v zásadě o nic nešlo. Ovšem do okamžiku, kdy byl potvrzen první případ nákazy. Pak to vzalo rychlý spád. V nemocnicích se zastavily plánované programy a vše se vrhlo na přípravu masivní pandemie. MHD se začala pucovat a dezinfikovat, všude z obchodů zmizely všechny dezinfekce, personál nemocnic začal být vybavován ochrannými obleky, rouškami respirátory a ostatními pomůckami. Toto však brzy skončilo, protože se ukázalo, že ve strategických skladech se nachází pouze 10 000 kusů tohoto materiálu. A byla odvolána náměstkyně ministerstva zdravotnictví Aby se aspoň trochu toto eliminovalo, byl tento materiál okamžitě stažen z volného prodeje v lékárnách a převeden do nemocnic. Směšné. Pomohli si o 5 000 kusů roušek. Následovalo omezení pohybu obyvatelstva a pár dní na to povinné nošení roušek. Nošení roušek? Když se nedají sehnat? A tu nastoupila média. Hlavně televize. Začaly se vysílat návody jak a z čeho si roušky vyrobit, jak je používat a jak je udržovat v bezinfekčním stavu. Zároveň bylo zakázáno všechno, kde by se mohlo sejít víc lidí. Kina, divadla, sportovní utkání, hospody, bary, veřejné stravovny, prostě všechno. V provozu zůstaly jen podniky nutné pro základní chod státu. V tomto případě musím říci, že bohužel i fabrika, kde momentálně pracuju. Jedná se o největšího výrobce farmaceutických výrobků Zentiva. Ti, co zůstali doma mají 60 – 80% platu a dlouhý

odpočinek. U nás to tak není. Dokonce je to horší, protože každý tady dělá nejméně za dva. Má se na mysli za ty, kteří jsou v karanténě. Málo kdo si ještě pamatuje osmihodinovou pracovní dobu. Ale že by to bylo poznat na výplatě? Náš americký vlastník prohlásil, že ho naše zdejší problémy nezajímají, protože americká legislativa nezná pojem Nouzový stav, který byl v naší republice vyhlášen, a tak očekává, že se výroba nejen nezpomalí, ale že dokonce poroste. Na trhu je díra – nejsou dezinfekce. Přestože se stále neví, co na C19 zabírá, vyrábíme, kromě normální produkce, tisíce balení s dezinfekcí denně. Ale to jsem odbočil. MHD má řádně nařazené jízdny řády, automobilky přestaly vyrábět úplně, z obchodů fungují jen potraviny, lékárny a později textil a galanterie (aby bylo z čeho šít roušky). Ti, co uvízli doma a nemají se čím zabavit (v televizích běží pouze reprízy, nic nového se nenatáčí), šijí roušky a předávají je tam, kde jsou potřeba. Nemocnicím, hasičům, policajtům, záchranářům, seniorům, do lékáren k distribuci zdarma. Všechno za svoje a nezištně. Někteří. „Jiní“, třeba herci, manželky politiků, modelky, sportovkyně a ostatní zbytná povolání, se touto činností zviditelňují a navzájem se trumfují kdo, kolik a kam jich dodal a to prostřednictvím médií. Ale jsou i úžasné úspěchy. V dílnách akademie věd vyvinuli vědci nové účinnější respirátory s velmi nízkými výrobními náklady a opakovaně použitelnými filtry. Pár desítek jich vyrobili a dali na testování do nemocnic. Když byly testy na výbornou, zveřejnili vše včetně výrobního postupu na internetu, aby každý, kdo má 3D tiskárnu mohl vyrábět. Pár dní na to přišla z Ameriky žaloba, že je to Americký patent datovaný shodou okolností na den, kdy byla výroba zveřejněna. Teda tohle je do nebe volající! No nic. Jiní šikulové vymysleli, že se dá předělat šnorchlovací souprava na ochranný štít s filtrem. To Američani nenapadli, protože nemají přístup k výrobě právě tohoto šnorchlovacího setu. Pak někteří členové vlády (propagátoři Číny a jejich zvyklostí v naší zemi) odjeli do Pekingu, kde uzavřeli kontrakt na dodávky ochranného materiálu. Později se ukázalo, že za trojnásobek normální ceny.

Jsem zvědav, až tohle všechno odezní, jestli to bude někdo řešit. Dig.

Nebude. Stále jim polezeme do zadku... Jinak pro vystižnější vybarvení situace. Jako daňový poradce dělám s penězi svých klientů. Po odeznění akutního nebezpečí s onou umělou nákazou, se kterou si nikdo nevěděl rady (březen 2020) se začíná řešit KDO TO HROMADNĚ LEŽENÍ DOMA zaplatí.... Vláda se vytasila s programy Covid, Antiviry a kompenzačními bonusy. Takže moje kancelář nejenže nemá zavřeno (naštěstí nemusí) ale kromě daní svých klientů řešíme ještě toto nadělení. Ano nadělení. Nic totiž vláda připraveno nemá a vše se řeší za

pochodu. No a podle toho to taky vypadá. Spousta chyb, dezinformací a hlavně víceprací, které nikdo nehodlá platit...

Lek.

No, a máme tu dnešek. Situace se zlepšuje, zdá se, že opatření zabrala, anebo, že jsme jako národ studení čumáci, a tak virus jen obtížně přeskakuje z jednoho na druhého. Každopádně se opatření „rozvolňují“ (šílené slovo, velmi by mě zajímalo, která skopová hlava to vymyslela a poslala do médií), a tak se vytvořily příznivé podmínky pro výjezd. Pro jízdu samotnou tam, kde se lidé neshlukují, a když budeme vzdáleni od sebe aspoň 2,5 m, nemusíme mít roušku, hospody otevírají tzv. „okénka“ (to vypadá tak, že dovnitř se nesmí, ale některé z oken je přizpůsobeno k výdeji), počasí je na začátku května pěkné, nic nebrání výjezdu. Jen jej bude třeba modifikovat. Zatím nefungují ubytovací kapacity a hospody nevaří. Na spaní venku je ještě zima a rodiny účastníků nechtějí skousnout, že bychom zmizeli na celé tři dny. Nevadí, pojedeme jen na dva dny a to tak, že uděláme dva samostatné výjezdy. Geniální, že? Také jsem to vymýšlel asi tak půl minuty! Takže formát máme, teď jak a kam. A to je trochu oříšek. Chceme někam vlakem a po svých zpátky. Naráží to na skutečnost, že Dráhy zavedly „odlehčený“ jízdní řád. To znamená, že spoje jedou jednou za uherák, nenavazují na sebe a některé jsou úplně zrušeny. A mimo to je spousta výluk. Já bych rád postavil trasu Nymburk – Praha. Naráží to na dopravu do Nymburka. Obvykle tam jede panták. Sice půl dne, ale je přímý. Teď tam jedou autobusy, protože někde u Všetat Indiáni vytrhali koleje.

Nakonec tam jeden spoj denně jede. Je to rychlík z Hlaváku. Píšou sice u něj, že výluka, ale že může mít vliv jen na čas příjezdu. Tak jo, spoj máme. Trasa je postavená, vše je na webu, hromadný zvací mail odešel, spoj a trasa druhého dne je ve stejném stavu, tož vzhůru do tého.

Večer jsem našel v mailu dotaz na vlak do Nymburka s odjezdem z Masaryčky. Že prý není k nalezení. Já jsem ho našel hned. A nejede z Masaryčky, ale z Hlaváku. Pro jistotu kontrola sobotního výjezdu, ano, je to tak, tady je odjezd z Masaryčky. Takže jsem přenádherně na webu prohodil odjezdová nádraží. To jsem ale šikulka.

Na webu opraveno, poslán opravný mail, tak snad es zítra sejdem. Aha, ještě jeden mail. Ten jsem pro jistotu zase přehlédl. No jo, je toho moc... Píše Mirka od Teplic, že přijede do Nymburka za námi. A to je mi šikovná holka. Tak jo, těším se.

Pátek 8.5. , státní svátek, v práci volno.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	361	0	0	16

Po odjezdových opatření vyrážím směr Hlavák. Jak jistě víte, z Vršovic je to pěkná pakárna. Musí se přes brutální kopec. A musím pěkně zvolna, protože nemám nic najeto a nerad bych přepálil začátek. Někde dál by mi mohly síly sakra chybět. Tak si tak pomalu šlapu na nejlehčí převod, přemýšlím, jestli jsem na něco nezapomněl a najednou telefon. Podle zvonění někdo od kol. Ten někdo si nemohl vybrat lepší okamžik. Najíždím na chodník, zastavuji, lovím telefon a hele, Lenka. Sdělila mi, že už je tam a kde jsem já. A jestli má koupit lístky. Já už lístek mám (bud' pochválen internet, bud' prokleta aplikace IDOS) a tak říkám, že jen pro sebe. Típ telefon, uklizení do kapsy a zase se ploužím nahoru. Dig.

No já z daného telefonátu pochopila, že Dig už lístky na vlak má... Ach ta čeština. Až ve vlaku jsem zjistila omyl a ujasnila si češtinu – lístek - lístky... Lek.

Hrana kopce, kousek po hlavní odbočka na Jiřák, a přes Slavíkovu na Rajskou zahradu a po kostkách velmi intenzivně dolů. A ještě 4 minuty a pod přísným dozorem policistů s rouškou na obličejí pomalu vcházím do haly. Ještě pohyblivý chodník nahoru a jsem na místě srazu. Lenku jsem našel hned, ale nikdo jiný tu není. Lenoši líní!

Na odjezdové tabuli je náš rychlík uveden, a tak jdeme tunelem k nástupišti. Zdoláváme schody nahoru, za vzpomínek na Polsko a jeho výtahy na nástupiště, a jsme u vlaku. Ne však vlakvedoucí. Tato souprava má služební vůz, a tedy není možné nahnat kola jen tak do vozů. A vidím, že tu nejsme sami. Kromě nás je tu několik dalších kolarů, kteří by se také rádi svezli tímto spojem. S několika se dáváme do řeči a tak mě napadlo to trochu zorganizovat. Vyzvěděl jsem kam kdo jede a stanovil pořadí nakládání.

4 minuty do odjezdu. Menší dívenka stojící vedle mě je nervózní jak sáňky v létě. Uklidňoval jsem ji, že bez naložení kol a nás neodjedou. Nevím jak dalece mi věřila. A hele přichází obsluha služebáku. Cosi podniká na zadní plošině, načež vykukuje ze dveří a říká, že nemá klíče. Hmm, začíná to být zajímavé. Dívenka vedle se na mě podívala s rozšířenýma očima. „Klid“, povidám, „všechno je v pořádku. To on jen žertuje“. Nežertoval. Minutu před odjezdem přišel vlakvedoucí. Otevřel vrata a začala

nakládka. Probíhala přesně v pořadí jak jsme si řekli a do minuty bylo naloženo. Vlakvedoucí byl situací překvapen a poděkoval za pomoc. Všichni jsme v klidu nastoupili a vlak se hned rozjel.

Tak to bychom měli. Kola jsou naložená, my máme místo k sezení a vlak jede. Skvělé. Kromě nás je v kupé ještě starý pán v obleku. Sotva jsme se usadili, přišel průvodčí. Vytasil jsem se s vytisknutou jízdenkou, on ji olízí tou pekelnou škatulí, co teď vláče průvodčí s sebou a byl spokojen. Kouknul na Lenku a ta se tváří nezúčastněně. Naznačil jsem jí, že pán chce jízdenku. Chvíli na mě zmateně koukala a pak se podivila, že ji nemám já. Nezbylo než zaplatit, a to včetně přírážky 40 Kč . Pak jsem ještě přiznal, že dvě kola z té hromady naložených jsou naše. A teď jsem zase zkoprněl já. Z provozních kalhot jsem si nepřendal váček s drobnými a bankovky jsem zapomněl doplnit. Požádal jsem tedy Lenku o půjčku.

Dig.

No mám to u tebe, příště platíš kola Ty. Jinak já jsem až zde pochopila že ráno Dig hovořil o svém lístku nikoliv o našich lístcích a zjistila jsem , že vlastně jedu načerno. Příště se zeptám 2x!!!!!!!

Lek.

Dobry, máme to za sebou, vysvětlili jsme si kde vznikla chyba v komunikaci a věnovali se starému pánovi v obleku. Ten je takový jako provozní, který asi často nosí. Slavnostní oblek vypadá jinak. A stařík je ukecanej. Teda ale jak! Vypráví spoustu zajímavostí a podle mých faktografických a místopisných vědomostí mu události sedějí. Jenom je neuvěřitelné, co všechno v životě dělal a s kým se znal a zná. Na druhou stranu, když se kouknu do své minulosti... Ale jo, je to uvěřitelné. A tak se dobře bavíme, a navíc vlak nikde nestaví a než jsme se rozkoukali, stojíme na vjezdovém nástupišti nymburského nádraží. To vypadá, že je nádraží plné a my čekáme až něco odjede. No co, letadla taky kroužej nad letištěm...

A jsme tu. Vystupování i vykládka přinesla jen jednu drobnost – uprostřed největšího mumraje mi přišla SMS. To pořeším později.

Opustili jsme nádraží a vydali se kostelu. Nabádám Lenku, oproti všem zvyklostem, aby jela pomalu. Velmi pomalu. Vlak přiveze Mirku až za nějakou dobu, a tak máme fůru času. Dojedeme proto k Labi, obsadíme lavičky a až bude chvilka do příjezdu vlaku, vrátím se k nádraží a následně dovedu Mirku na místo srazu.

A jsme u vody. Je nádherně.

Svítlí slunce, udělalo se teplo, lavička je pohodlná, a tak si tak sedíme, povídáme si.

Máme o čem, přes dva měsíce jsme se neviděli, a tak mě napadlo se kouknout na tu SMS. Vydoloval jsem telefon z kapsy a začel se. Hmm, vlak, který veze Mirku má zpoždění. Nevadí. Stejně se nám dobře sedí, nic nám tu nechybí, popijíme ranní čaj a zobeme sušenky. A samozřejmě si vyprávíme o tom, co nás během pakárny kolem C19 potkalo.

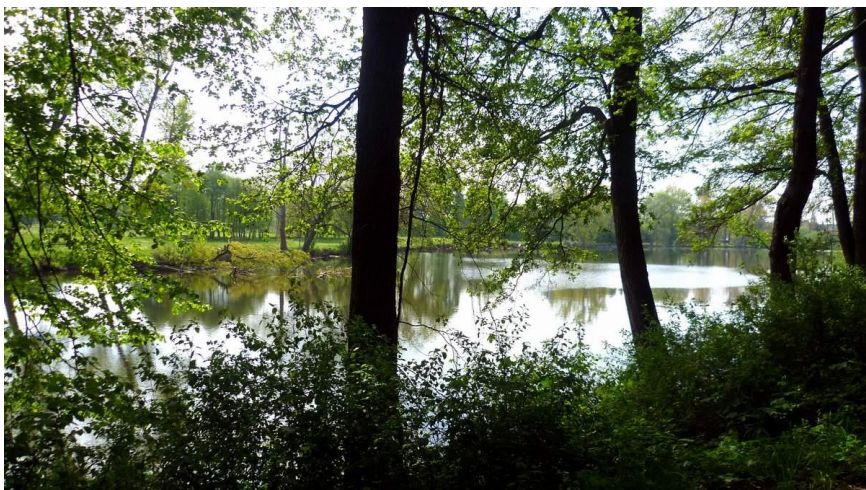
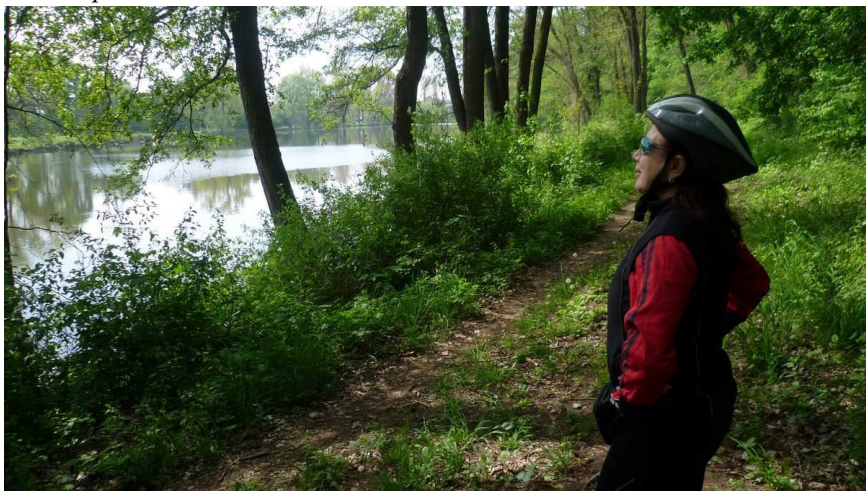
Zvoní telefon. No to se mi to nelíbí! Tento je již v držáku na kole a v něm připravena navigace. „Ahoj, tady Mirka. Hele jedte napřed, my stojíme někde v polích a až budu v Nymburce, zavolám, a vy mi řeknete, kde jste.“ Myšlenka pěkná, ale mně se nelíbí. Znam, a mám mnohokrát ověřenou zákonitost kolony. Tato říká: jede-li vedoucí kolony rychlostí x , poslední z kolony jej nikdy nedohoní, ač vyjeli společně a poslední jede rychlostí

2x. Je to podobné teorii relativity. Všichni to znají, funguje to, ale nikdo neumí vysvětlit proč. Nicméně na to přistupuji. Přesto že se mi to furt nelíbí.

Tak jo, popojedem. Velmi zvolna jsme se připravili na jízdu a opravdu pomalu jedeme. Lenka s tím má problém. Jedeme téměř pádovou rychlostí a pořád jsme to ještě nedopovídali a když se Lenka zapomene, začíná zrychlovat. Stačí ji však upozornit a zase se ploužíme. Aha a už také vím proč nekontroluje rychlost. Má vybitý tachometr.

A tak se pohybujeme prosluněným předměstím, kolem zahrádek, skrz koňoviště a za ním kázu zastavit. Jedeme fakt hodně pomalu a už bychom se měli potkat.

Telefon. „Ahoj, kde jsi?“ „Mezi ohradami s koňmi“: „Počkej tam, vrátím pro tebe“. Tak to je v pohodě. S Lenkou jsme to otočili a vydali se zpět. Je to asi 200 metrů.

Dig.

Už jsem toho ploužení měla dost. Vyhlédla jsem si lavičku zalitou sluncem, kde se ukládám. Cupuji zbytek sušenek a ranního čaje a čekám na své spolujezdce...

Lek.

Přijeli jsme mezi ohrady a nikde nikdo. Jedu ještě kousek zpátky. Aha, jasně, už to vidím. Směrovka s číslem trasy ukazuje rovně, zatímco my jsme odbočili. Znovu telefon, popis Mirky, co vidí kolem sebe. Jo už vím, kde je. Trochu jsem přišlápnul a za dvě minuty zastavil u ní. Vysvětlili jsme si jak je to s cyklotrasou a s naší trasou a vydali se za Lenkou.

Dig.

No hurá již jsou zde...

Lek.

A jsme tu. Dámy se přivítaly a představily a vydali jsme se na společnou pouť. Trasu jsem připravil tak, aby co nejvíce vedla mimo civilizaci, mimo značené cyklotrasy a cyklostezky po aspoň trochu zpevněných cestách. Jedeme po břehu Labe. Je tu spousta bláznů, co máchají silonové šňůry s háčky na koncích ve vodě. Někteří u toho mají skládací křesla, jiní i stany. Dokonce jsme jeli kolem stanového městečka. No co, je pěkně, my si užíváme poklidnou jízdu. Jim viditelně taky nic nechybí, tak co.

Leč není to tak navždy. Cesta po břehu končí a je třeba z ní sjet. Jsme zpátky na cyklotrase 0019. Moc lidí tu není, jede se pěkně. Při průjezdu vesnicí Hradištko nás Mirka upozornila na hospodu po levé straně. Píšou tu, že okénko v provozu.

Aha, tak jo. Na svačinu je sice brzy, ale pivo nemá ničím omezený čas

konzumace. U okénka si každý dáváme jedno. Hospodskéj nás ještě upozornil, že püllitry, do kterých nám natočil jsou naše a on je nikdy neviděl. Ano, je pravda, že bonzáci se najdou všude. Tedy jsme na tuto hru přistoupili.

Kousek bokem je dětské hřiště a před ním stůl s lavicemi. To je to místo. A tak odpočíváme, zase povídáme, usáváme pivo a na světě je zase krásně.

Dig.

Jednalo se o jeden z okamžiků v životě, kvůli kterému je fajn žít...

Lek.

Dopili jsme, vzali püllitry a hospodskému jsme řekli, že hodláme sponzorovat jeho podnik a že mu věnujeme pro začátek naše tři püllitry. Byl velmi potěšen.

Pokračujeme v cestě. Je nádherně. Poklidnou jízdou se posunujeme po trase. Chvilu u Labe, chvilu po silnici, pak po stezce, lesní cestě, polní cestě a ano, chtělo by to svačinku. Sjeli jsme z prašné polní cesty na loučku vpravo. A realizovali nápad se svačinou.

A protože jsme cestou nabyli dojmu, je třeba je porovnat s ostatními. Krásná pohoda.

Dig.

Jednalo se o luxusní svačinku v zelené trávě (tak, jak to zpívá nesmrtelný Michal Tučný se své „ Snidani v trávě“).

Lek.

Dosvačeno, jedeme dál. Akorát došlo při odjezdu k chybě. Dopuslili jsme, aby se před nás napáskoval traktor s valníkem. Jede pomaleji než my a nedá se předjet. To je bída. Dva kilometry to snášíme, než se vlevo od cesty udělalo místo, a tak jsme vyrazili a začali předjíždět. Už to skoro bylo, když nám z protisměru vjel do cesty nějaký maník a začal nám

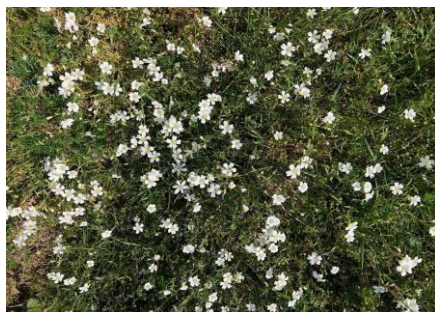
blokovat cestu. A tu se Mirka ukázala být výbornou v manévrování. Jediným dvojcukem říditkama se vyhnula maníkovi a dostala se před traktor. Já to mám špatně načasované. Ale pokusil jsem se manévr zopakovat a vyšlo to. Maník cosi začal vyprávět, ale měl kliku, že už byl daleko a že se mi nechtělo se zase zařadit za traktor. Lenka je tu taky, takže jedeme v poklidu dál. V poklidu, a traktor za námi se vzdaluje. Leč udělali jsme toto prozření. Je to tu samej traktor. Jistě tomu napomohl právě minulý zážitek. Prostě jsme si toho začali víc všimat. Za velmi krátkou dobu jsme jich napočítali 20. Napadá mě souvislost mezi Polabím a přítomností polních strojů...

Dig.

Evidentně jsme se ocitli v zemědělském kraji a mě napadá - jede traktor, je to Zetor, jede do hor, orat brambor - krásná čeština známé písničky.

Lek.

A tak touto krajinou jedeme a kocháme se okolím. Projeli jsme Čelákovice a pokračujeme podél Labe.

Je tu malá změna. Jakmile se přiblížíme k větší vesnici, nebo k městečku, je na cestě asfalt. A to je příjemné. Fyzické nároky na pohyb vpřed

radikálně klesají.

HA! Okénko. Toto je součástí pohostinství u hřišť. Zaparkovali jsme, a došli si objednat pivo. A pozor, na ceduli vedle okénka píšou jistě zajímavosti. Kromě jiného také kuřecí stehna. Tak to je ono to si dáme. Teda já a Mirka. Lenka nějak zrovna toto nepotřebuje. A teda dobře jsme udělali. Je mi úplně jasné, že jsou to stehna z Lidlu, co jsou balená po čtyřech, ale i tak záleží na zkušenosti toho, kdo to dá a pak hlídá na grilu. A tady hlídat uměj. Pivo mají také dobré, tady se mi líbí. Jen kdyby už odvolali to pitomé nařízení o zavřených hospodách. Až si zase budeme moct sednout na židli/lavici a ne se tady krčit na plošince s omezovací páskou nad hlavou...

Tak a teď by to chtělo chvilku vychutnávat a trávit. Nejlépe v leže, někde na trávě u vody... Ale jo, ono to půjde. Popojeli jsme asi půl kilometru a takové místo máme.

A válíme se, vychutnáváme krásu dne, takhle nějak si představuju cyklistův ráj. Jmenuje se to tu Na Krétě. Dig.

No, hned podruhé v ten samý den mám pocit že stojí zato žít... Že se mi tato asociace vybavuje v souvislosti s cyklistickými vyjíždkami???? Jsou prostě skvělé a obsahují spoustu zásadních

faktorů: přírodu, volnost, poznávání a posílení svého zdraví a fyzické kondice...
Lek.

Tak, doválet, zase kousek pojedeme. Pro návrat mám vymyšlenou východní návratovou s průzkumem použitelnosti. To je ta, která jde z Lázně Toušev přes Zápy, Svěmyslice, Dehtáry, Radonice do Satalic, které jsou již v Praze. Že nic co by stálo za záznam? Že jsme tudy jeli tisíckrát? Ano, jistě. Ale teď tu dva roky nebyl most přes dálnici. A chcem se podívat, jestli to trvá, nebo už udělali nový. Ještě jsem dal holkám na výběr, jestli jet úplně přes Zápy s oblíbenou hospodou, kde by se dala absolvovat odpolední kávačka ovšem je to 50 na 50 jestli mají otevřeno, nebo jet po zdejší cyklostezce rovnou do Svěmyslic. Vyhrály Svěmyslice. Stezka je opravdu krásná a dost používaná. Projeli jsme ji a jsme na silnici ve Svěmyslicích. Jede se pořád velmi pěkně, kolem burácí jaro, slunce hřeje, není si nač stěžovat. Radonice. Poslední dva kilometry do Prahy. Nějak se mi tam nechce. Jede se však tak báječně, že už jsme v Satalicích. Tady se od nás odpojuje Lenka mířící přímo domů. Já s Mirkou jedeme do centra. Já proto, že jsem tam trvalým bydlíštěm, Mirka proto, že ji cestou doprovodím na Hlavák. Tak ahoj Lenko, my se uvidíme zítra, s Mirkou za tři týdny v její domovině. Vykulišili jsme totiž to, že příští výprava proběhne u Mirky na Teplicku.
Dig.

Odpojila jsem se a standardně dojíždím známou trasou domů. Kolo vyvezu výtahem do 7 patra. Zítra totiž pokračujem v cyklokrasojždě...
Lek.

Tak vzhůru do centra. Já bych tudy mohl jet se zavázanýma očima, zato Mirka má oči navrch hlavy. Původně měla nápad, že jí řeknu kudy k Hlaváku a já ať jedu rovnou domů. Teď kouká, že by to neměla šanci dát. Jedeme sice normálně přes Kyje a Hrdlořezy, ale kdo nezná jak a kudy se tu prosmyknout tak to nedá. A jsme na sídlišti. Nějak mi selhává koleno. Ne, nebolí, ale nepracuje. Pošlu dolů signál, že chci zabrat a ono se nic nestane. A pak to musím dotáhnout druhou nohou. A na to jsem si vybral fakt parádní terén. Je to tu sakra do kopce. Zastávka, ve stínu pod stromem, naležato v trávě. Mirka se zeptala ve které čtvrti jsme. Prozradil jsem jí, že v Hrdlořezích. Chvilí se rozhlížela a pak řekla, že to tu zná. Dcera prý bydlela na Kněžských Lukách. Jasně, to jsou támhle ty baráky.

Dobrá, popojedem. Vyjeli jsme k obchodáku a dotud na Spojovací a vlevo na Balkán. I ten jsme vyjeli a pokračujeme na Vítkov. Z něj pak dolů na zrušenou trať a poslední zastávka Hlavní nádraží. Kdyby to tu Mirka znala, mohla by použít první dva přejezdy kolejí a pak sjet po rampě do tunelu a do haly. Takhle ji raději doprovodím do haly okolo. Stačí zdolat křižovatku U Bulhara, promyšknout se kolem Armády spásy a jsme

v parku před Hlavákem. K hale je to kousek. Tam jsme se rozloučili s tím, že se těšíme na další společnou akci, tentokrát na Teplicku. No a já? Dál už nic zajímavého. Italská, Náměstí Míru, Americká, Perucká, kolem parku a domů.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	45	429	68	16,1	16 - 22

A to je pro dnešek všechno. Za mě? Náhdera a maximální spokojenost. Jen houšť a větší kapky.

Dig.

Sobota 9. 5. 2020

Hmm, a je to. Definitivně jsme zase dva, já a Lenka.

Dig.

Škoda, s větší skupinou by byla větší legrace, ale s Digem se vzájemně doplňujeme a i respektujeme. Tak nějak by měla fungovat týmová práce. Je pravdou, že navigaci zásadně zařizuje on (u mě bychom dojeli na druhý konec než potřebujeme), ale ve dvou se to prostě lépe táhne i na kole.

Lek.

Sraz je na Masarykově nádraží. Jízdenky jsou koupeny, všechno připraveno, opouštím bydliště, a jako obvykle začínám zdoláváním kopce. Opět mě překvapuje, jak to jde snadno. Jasně, jedu na lehkou, a ze včerejška jsem v módu „Výprava“ a tedy tělo neví, že má být unavené.

Přijíždím k nádraží. A už je tu důvod k nespokojenosti. Díky stále přetrvávající situaci kolem Covidu 19 je část nádraží pro nepotřebnost uzavřena. Musím nádraží úplně objet. To to pěkně začíná!

A jsem na místě srazu. Času je dost, vlak odjíždí za půl hodiny. Bavím se pozorováním okolí. Zejména tím, jak lidé švindlují s rouškami. Všelijak si je upravují, aby se jim lépe dýchalo. Závisláci!!! Chvilka bez vzduchu a už mají absťák!

A je tu čas na přemístění do vlaku. Lenka tu pořád není. Použiju tedy výtahový moderní techniky a zavolám ji.

Výsledek hovoru na mě působí rozpačitě. Lenka si spletla nádraží a čas. Ano, znovu si sypu popel na hlavu za chybu na webu, kde jsem mezi sebou prohodil Hlavní a Masarykovo nádraží. Ale čas ne. Ještě když jsme se včera rozcházel, zdůraznil jsem, že dnes, oproti včerejšku je změna

nádraží, né však času. Lenka je doma a celkem udiveně reaguje na otázku, jestli už je na cestě. Dohodli jsme se na tom, že okamžitě vyjede. Já zatím zjistím, jak je to se zakoupenými jízdenkami přes internet a jejich plaností na jiný vlak.

Dig.

Popravdě, změn bylo povícero a mě ráno nenapadla kontrola zda je vše OK. Takže telefonuji s Digem ze svého domovského nádraží „ Prosek“. No za 10 minut dole rozhodně nebudu.....

Co teď? Naštěstí Dig hlásí možnou změnu odjezdu. Hurrááááá!

Lek.

Lístky koupené přes internet platěj i na další spoj. Ještě že tak. A tak čekám další půlhodinu. Je tu lehký, ale trvalý průvan. Začínám chladnout, a tak se všelijak procházím, až mi padl pohled na mojí odstavenou Mašinku. A nějak mi cosi napovídá, že bačkorka na zadním plášti není úplně ideální. A tak se zahřívám pumpováním. Ano, pumpováním. Je vám to v souvislosti se mnou divné? No, je. Je to tím, že mi od výměny akumulátorů po loňské Expedici nejde kompresor. Nevím proč, ale zatím se mi to nechtělo řešit. Na druhou stranu jsem pěkně zahřátý, a navíc právě přijíždí Lenka. A zase začíná série nepochopitelných činností a dějů. Lenka je nějaká dlouhodobě uondaná, zmatkuje a zcela vybočuje ze všeho, jak ji znám. Sama se hned po akci podivuje tomu, co dělá. Prý toho má v práci nějak moc. Ano, rozumím tomu. I já mám dost. Zatím se to projevuje jen v rychlosti a kvalitě rozhodování. Naštěstí se stále kontroluji a vzhledem k trvalé silné únavě si pečlivě promyslím jaký pohyb udělat a jaký ne. A díky tomu neprovedu spoustu pitomostí. Už aby skončil Covid a všechno se vrátilo k normálu.

Dig.

Ano, už aby bylo po Covidu a vše se navrátilo opět k normálu! Mám prostě těch anomálií v jeho důsledku plné zuby... A jak se tak dozvídám od okolí, nejen já. Spousta lidí včetně mě nechápe prodloužení různých opatření včetně nouzového stavu, když už je dávno dobojováno...

Lek.

Nastupujeme do vlaku a nejbližší čas trávíme odpočinkem v teple, a hlavně probíráním toho, co se událo mezi naším včerejším rozloučením a současnou chvílí. A je toho dost, protože to vystačilo na celou cestu.

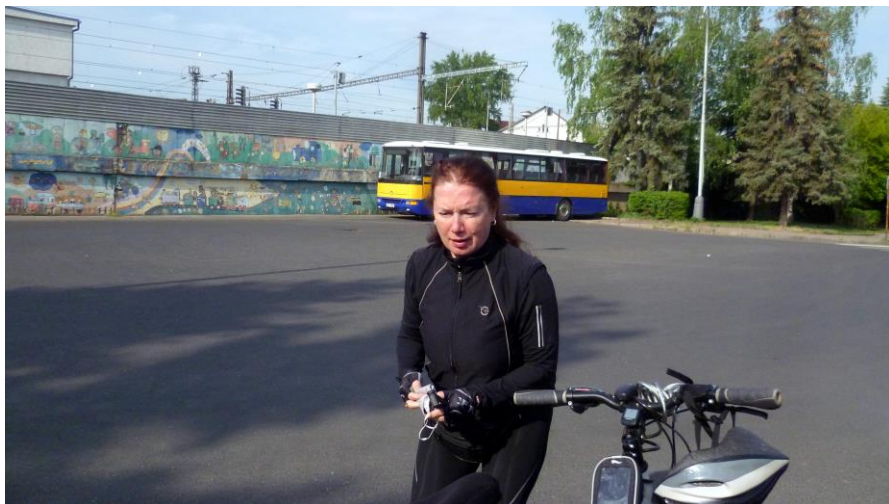
Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	0	429	0	0	20

A jsme tu. Kralupy nad Vltavou. Samozřejmě se potýkáme se schodama. Jak z nástupiště dolů do podchodu, tak na druhé straně do haly nahoru. Zlaté Polsko a jeho výtahy i na těch nejmenších nádražích... Dig.

Před nádražní halou je nádherná lavička - tvoří je výstavní část vagónu - co udělají dvě vlaková kola s kusem betonu. Před nádražní halou velmi tématické a navíc i funkční. Lek.

Před halou nasedáme a já zapínám navigaci. Je to jen formalita, protože to tu dobře znám. Chci vyjet podle Knovízského potoka. Je to jediný výjezd z města, který není do kopce. Navíc je to přírodou, po stezce, a tedy bez provozu. Odtud se tam dá dostat dvěma způsoby, a tak nechávám rozhodnout techniku.

Tak a jedem. Je krásně. Svítí slunce, ale nehřeje. Leč není zima. Povrch je zatím asfaltový a jede to skoro samo. Po kilometru opouštíme město a jedeme přírodou. Asfalt skončil a jsou tu cesty ze zámkové dlažby. Jasně, je to ekologický kompromis. Cesta je dostatečně kompaktní, ale propouští vodu, takže nedochází k odvádění vláh pryč. Pro jízdu je to sice stále pohodlné, ale jednotlivé napojení tvarovek je cítit. No, nevadí. Za další kilometr je po problému. Skončila dlažba a jedeme přírodou po lesní cestě. Je tu nádherně. Tohle to chtělo.

Veškerá únava je pryč, a tak jedeme komentujeme okolí.

Dojeli jsme k záhumenkům vesnice Koleč. I tady to znám. Mívali jsme tu opěrný bod v podobě chaty několika kamarádů, kde jsme přespávali při průjezdech na začátcích a koncích sezón. Akorát je to tu od mé poslední návštěvy (12 let) nějak jiné. Hospoda nefunguje, pravda, dnes díky Covid opatření nefungují žádné, ale tahle vypadá jako kdyby ji někdo opustil uprostřed rekonstrukce. A krámek si nepamatuju. Nicméně po chvilce hledání ho máme. Ne, nepotřebujeme nic zásadního. Jen se dost otevřelo, a to v nás vyvolalo touhu. No, na to, co vás zrovna napadá ne. Ale chtělo by to pivo. A v krámku bude určitě v ekologickém obalu, třeba v hliníkovém plechu, a nepochybně jej skladují v lednici.

Ano, předpoklad byl správný. Jen mě zarazila atmosféra v krámku. Lidé po nás divně, až nenávisťně pokukují. Aha, zapomněl jsem si nasadit náhubek. Tedy chci říci roušku. A Lenka také. Nevadí. Jsme z krámku venku a zaujímáme polosed a pololeh na lavičce na rampě mezi papírovými krabicemi, pěkně na sulci, usáváme pívko, pozorujeme okolí. Je tu přenádherně. Naprostá pohoda a pozor, je tu technologické ticho. Opravdu. Nikde není slyšet a ani nevnímáme žádný hluk techniky. Ani letadel. Tuto výhodu přinesla opatření kolem Covidu. Je to krásné a pohodové. Ale do budoucna to bude stát spoustu peněz... Dig.

Pívko sice za moc nestálo, ale polosed - pololeh na sluníčku rozhodně ano.

Lek.

Tak, dopito, odpočinuto, popojedem z této Vzorné obce.

I další pouť je pohodová a poklidná. Ano, je tu pár kopečků, ale zatím nebylo třeba řadit nižší táč, tedy pořád pohoda.

Akorát narůstá teplota, a tak se postupně zbavujeme dalších tenkých vrstev oblečení.

V naprosté pohodě jsme dojeli do Brandýska. Ano, to je ta obec, kde blahé paměti žil a páčil Mikyho děda. Ano, páčil. Dělal kořalku ze všeho, co mu přišlo pod ruku a míval ohromnou radost z toho, když jsme přijížděli ochutnávat. Jeho pomerančovice, citrónovice, melounovice, ale i borůvkovice neměly konkurenci. Pravda, nešetřil procentama, ale i přesto to mívalo chuť toho, co do tam vložil. Teď jsme si vybrali místo na schodech před hasičárnou, naproti od Vietnamce si přinesli další chladící pivo, uvelebili se na schodech a užívali si klidu a pohody. Dig.

Porozhlížím se kolem, popíjím pívko (mnohem lepší než to první) a příkusuji dovezený slaný sezob, Vesnice již pamatuje mnohem lepší časy, polovina krámků kolem nefunguje a řada domů by potřebovala opravit. Slunce se ale snaží jak může!

Lek.

Je to tu krásné, ale chtělo by to zase se kousek posunout. Ted' nás čeká kus přírodou a pak líznutí Kladna.

Jede se báječně. Jak jsem se už zmínil, jsou tu trochu kopečky, ale nic významného. Projeli jsme Švermovem, tedy jeho parkovou částí a postupovali přírodninami po stezce až do Ostrovce. Nic zajímavého. Malé předměstíčko vesnického typu. Ale ba ne, támhle u silnice je hospoda. Je sice zavřená, ale slunečníky na chodníku, stoly a lavice... Zastavujeme. Jo, trefili jsme to dobře. Mají v provozu výdejní okénko. Prodávají sice jen pivo, ale oběd máme svůj. Další pivo? Ale jistě. Je už poněkud horko. Jsme už odstrojeni až tak, že máme na sobě letní jizdní. A poprvé letos utíkám před sluncem pod slunečnik.

Dojedly jsme, dopili pivečko a sledovali hovor několika chlapíků, kteří sem přijeli kolmo ze směru, kterým chceme odjet. Pořád cirkulují kolem, žmoulají si svoje jedno pivo a jsou plni zážitků z právě projetého. Pak si dva z nich přisedli na naši lavici. Aniž by se formálně zeptali na místo u stolu, a nebo aspoň se na nás podívali a pokračovali v hovoru. Dost se mi to nelíbilo, a tak jsem jim vstoupil do hovoru a na nedostatek je upozornil. Jeden z postávajících kolem zavrčel, že je zase chce nějakej městskej poučovat. Na to jsem se k němu otočil a pravil: „Ale hovno!“. Mlad'as sebou trhnul. „Na tvojí výchovu seru“. Mlad'as vůbec nechápal. „Ale ber to tak, že bychom se třeba chtěli zapojit do vašeho hovoru, protože zajímavě vyprávíte o místech, kam my jedeme. A jak se mezi vás vetřít jinak, než použít nějakou spojovací formalitu?“ Mlad'as zalapal po dechu a ani nehlesnul. Jeden s přisedící dvojice zareagoval hned. „Tak dobře. Je tu volno?“ „Ale jistě“ pronesl jsem. „A mládenci odkud jedete? A Kam? A je to tam dole průjezdné?“ Mlad'as stál jak opařenej. Ostatní se celkem rychle zorientovali a hovor byl navázán. Přestože jejich informace nám k ničemu nebyly, pěkně jsme pokecali, a to už přisedli i ostatní. Dig.

Hmmm, tak do této slovní přestřelky jsem se příliš nemíchala... Zastávám totiž názor, že lidé si buď sednou (většinou trvá rozpoznání tohoto stavu pár vteřin) anebo ne. A následné hovory na tomto prvotním pocitu málokdy něco změní. Příjemně se mi tedy zde nesesedlo a tak jakmile jsme dopili a dojedly (tentokrát jídlo z domova) měla jsem se k odjezdu. Lek.

Jen se přiznej. Bála ses, že dostaneme přes hubu... Ostatně i já...

Dobrá, ale odpoledne začalo ubíhat nějak rychle, měli bychom jet. Rozloučili jsme se, ještě jednou jsem jim připomněl dnešní lekci bontonu a vyrazili jsme. Teda, že já budu někdy kázat o morálce? Říct mi to někdo tak před deseti lety, vysmál bych se mu. Nebo že bych fakt začal dědkovatět?

První desítky metrů naprostá paráda. Co taky jiného cestou z kopce. Pak jsme dojeli k rybníku a ten na mě, a jak tak koukám i na Lenku, udělal dojem. Je to tu parádní. Neumím popsat, co mě k tomuto pocitu vede, prostě je to tak. Na chvíli jsme zastavili, pokochali se, vyfotili to a pokračovali v cestě. Jmenuje se to tu Hrázský rybník. Dig.

Ano zde se mi velmi líbilo. Plavky jsem si ale ještě nezabalila a je pravda, že teplota vody taky nebude dle mého gusta (nejlepší voda je totiž v Rudém moři v letních měsících - ano mám ji ráda hodně vlažnou).
Lek.

Už jsem se bál, že to nezdůrazníš. Vloni jsem to poslouchal skoro pořád a nakonec se madam koupala v Baltu...

Najeli jsme na silnici. Pořád svítí slunce a je horko. Jede se pořád velmi dobře a po několika odbočkách jsem se našel. Jsme na Severozápadní návratové trase. Za chvíli bude Unhošť, a pak Červený Újezd. Než jsme se nadáli, odbočili jsme ze silnice. A hele, ony jsou tu lavičky. Krásné místo na svačinu. Tentokrát bez piva. Teda pokud Lenka nějaké nevyloví z bágliku.
Dig.

Nevyloví, došlo. A dnes už stejně máme celkem dost.
Lek.

Hmm, tak nic. Je horko, slunce zalezlo za světlý mrak a odtamtud nemilosrdně pálí. Dosvačili jsme a rozjeli se vstříc závěrečným kilometrům. A hle, my jsme stáli u zadního traktu zámku. No nic, stejně mají Covid zavřeno, tak jsme o nic nepřišli.

Pokračujeme přes Břve, Sobín a Zličín. Jede se skvěle, téměř žádný provoz, nikde neotravují zpomalovací semaforey, prostě paráda. A to už jsme v Praze. Najeli jsme na Bělohorskou a po ní stále z kopce dojeli na Pohořelec. Odbočili jsme ke Hradu, kde jsem zjistil úplný výpadek GPS. Měl jsem tu vymyšlenou pěknou kličku, ale přesně si ji nepamatuju. Nevadí, znám to tu, bude improvizace. A byla. Odbočili jsme a po kostkách se dali kolem Lorety na Nový svět, pak uličkou U Brusnice do Jelení, dále Chotkovou na Klárov a přes Mánesův most k metru Staroměstská. Tato část cesty byla sice kulturně velmi vysoko, ale dopravně úplně špatně. Kostky v uličkách kolem hradu jsou tzv. kočičí hlavy. Tedy nepravidelné, rozestupy od nuly do pěti centimetrů, prostě pro cyklojízdu úplně špatně. Zdolali jsme to a jsme v cíli. Krátce jsme se rozloučili s tím, že si zavoláme až budeme připravovat další výpravu.

Dig.

Já pokračovala kolem Vltavy, vstoupila do metra Vltavská a odjela na kopec Prosek. Tentokrát ne na kole, ale potupně metrem.
Lek.

Dál už to nebylo zajímavé. Staromák, Celetná, Hybernská, U Bulhara, Italská, Nám. Míru, a domů. A to je zase konec.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	56	498	69	20	17 - 26

Celková technická data:

Účast
Oficiálně priznaná
kilometráž

Tři Mimořádní...: Dig, Lenka, Mirka

137 km

Příště

Mimořádná 2

Trasa výpravy		
Praha	Radonice	Brandýsek
Nymburk	Praha - Satalice	Kladno - Švermov
Písty	Hrdlořezy	Ostrovec
Hradištko	Žižkov	Doksy
Přerov nad Labem	Nové Město	Družec
Sedlčánky		Unhošť
Čelákovice	Praha	Červený Újezd
Lázně Toušeň	Kralupy nad Vltavou	Břve
Zeleneč	Koleč	Sobín
Dehtárny	Třebusice	Praha

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Vlad'ka (Vlo), *Jarda (Jaš)*, Dig (Dig), Kachna (Jak), Lenka (Lek),

Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

Za mě? Oba výjezdy se mi moc líbily. Bylo krásně, v pátek jsme po dlouhé době jeli zase tři, nemám si nač stěžovat. A ta výzva na příště, že pojedeme k Mirce na Sever? Prostě paráda.

Dig.

Za mě - konečně po dlouhé Covidové přestávce dva krásné výjezdy. Již se těším na další! Nastává léto, a to je ráj takových bláznů na kole jací jsme my dva. Tak ti z vás, kteří potřebují vyčistit hlavu a vypadnout z civilizace, která je plná omezení, příkazů, pravidel a nařízení, a na pár dnů se přesunout do přírody bez nutnosti dívat se na hodinky a počítat korunky, přitom se někam podívat a udělat něco pro své zdraví, připojte se k nám. Ze zážitků na kole čerpám energii pro provoz v civilizaci zase až do dalšího výjezdu. Lek.

Tak zas příště... Dig & Lek.

© Hell's Tour club 2020

Dig & Lek

Neprodejné

e-mail: hells1020@seznam.cz